

၁၉၈၉ ခုနှစ် စာပေဗိမာန် ပထမဆုရ
၁၉၉၁ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေ ပထမဆုရ

မြသန္တာ

မိဘောင်ကံတော်တော်

Handwritten signature in red ink.

အပိုင်း (၁)
ပိတောက်ချစ်သူနွေ

အခန်း(၁)

“ဦး ... ရေလောင်းမယ်နော်”

ချိုအေးသောအသံလေးတစ်သံကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်ပြီး
လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ -

“ဟာ”

နှုတ်ဖျားမှ ‘ဟာ’ခန့် အော်မိသည်။ မှ င်သက်စွာ ငေးမောကြည့်ရင်း
အသက်ရှူရန်ပင် မေ့သွား၏။ မယုံကြည်နိုင်စွာ စူးစိုက်ကြည့်နေစဉ် -

“ဟာ ... ဘာကြီးမှန်းလဲမသိဘူး”

ရေဖလားထဲမှ ရေများကို မြေကြီးပေါ်သွန်ချပြီး ခြေဆောင့်ကာ ထွက်သွားသော ပိတောက် မလေးကို ငေးကြည့်နေဆဲမှ သတိရသွားပြီး -

“ဟေ့ ... ဟေ့”

နားမကြားသည့်အလား ခြံကြီးတစ်ခြံထဲသို့ အပြေးတစ်ပိုင်း ဝင်သွားသော သပြေခက်နု အရွယ် ပိတောက်မလေး မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွား၏။

သင်္ကြန်အကြိုနေ့။

မော်လမြိုင်သင်္ကြန်ကို မြင်ဖူးတယ်၊ ကြုံဖူးတယ် ရှိရအောင် လာပါဦးဟု ပြောသဖြင့် သင်္ကြန် အကြိုနေ့မတိုင်မီ ရောက်လာခဲ့ပြီး သင်္ကြန်အကြိုနေ့မှာ ပင် တစ်ကိုယ်တည်း စက်ဘီးလေးနှင့် ကျိုက်ဝိုင်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

မော်လမြိုင်ပိတောက်။

ထူးထူးခြားခြားပင် သူမြင်ဖူးသမျှ ပိတောက်မြင်ကွင်းထဲမှာ မော်လမြိုင် ပိတောက်ပွင့်သည့် မြင်ကွင်းကိုတော့ သူ အံ့သြမိသည်။ ။

အပွင့်ကြီးကြီး အရောင်ရင့်ရင့်ကများ သည်။ ။ အချို့က အရောင်ဖျော့သည်။ ။ သို့ရာတွင် အပွင့် ကား တော်တော်လေးကြီးသဖြင့် မော်လမြိုင်၏ ပူနွေးစိုစွတ်သောရာသီကို ပိတောက်က နှစ်သက်ဟန်တူသည်။ ။ ပြီးတော့ ပိတောက်ပင်များက တစ်မြို့လုံးလိုလို ဖုံးနေသဖြင့် ပွင့်ကြသော အခါတွင် လည်း တစ်ပြိုင်တည်း ပွင့်သောကြောင့် တစ်မြို့လုံး အဝါရောင်ဖုံးကာ ပိတောက်ရနံ့များ လှိုင်နေလေ၏။

ဤကဲ့သို့ ဝါရွှေရောင်ပိတောက်များ ၏ ဆွဲဆောင်မှုကြောင့် ကျိုက်ဝိုင်းအထိကိုပင် ရောက်လာ ခဲ့သည်။ ။ ဟိုမှာ ကြည့်လည်း ပိတောက်၊ ဒီမှာ ကြည့်လည်း ပိတောက်တို့။ ။ တောင်ပေါ်မှာ အနေကြာ သော တောင်ပေါ်သားအဖို့ ကြည်နူးအံ့သြဖွယ်ရာများ သာ ပြည့်နေ၏။

ထို့ကြောင့် စက်ဘီးလေးကိုဘေးနားထောင်ပြီး ပိတောက်ပင်ရိပ်မှာ အသာရပ်လျက် ပိတောက်ဝါ လွှမ်းနေသော အဝေးဆီမှ တောင်တန်းက လေးကို ငေးမျှော်ကြည့်နေဆဲပင်။

ပိတောက်ပန်းများကို ဝေဆာနေအောင် ပန်ထားပြီး ပါးပြင်ပေါ်မှ သနပ်ခါးဝါဝါလေးများက နူးညံ့ဝင်းဝါသော ပါးပြင်ထက်တွင် ဝင့်ကြွားစွာ နေရာယူထားသည်။ ။ အင်္ကျီအဝါရောင်လက်ပြတ် ကလေးနှင့် အနက်ချို

တံကလေးများ ပါသော အဝါရောင်ချိတ်ကလေး ဝတ်ထားသည့် ပွင့်စ ပန်းကလေးကို သူ တအံ့တဩငေးမိသဖြင့် အရှက်မျက်နှာနှင့်လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်ပြီး မြေကြီးပေါ်သို့ ရေသွန်ချသွားသည့် ကောင်မလေးကို သူစိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ။

“ဪ ဖြစ်ရလေ ပိတောက်မလေးရယ်၊ မင်းက တောင်ပေါ် ချယ်ရီမှ မဟုတ်တာ၊ မြေပြန့်ပိတောက်ပဲ”

ခြံရှေ့မှာ ရပ်ရင်း ပိတောက်မလေးကို ထပ်မံမြင်ရနိုးနိုးနှင့်ရှာဖွေကြည့်မိသည်။ ။ အိမ်ကြီးက ဆိတ်ငြိမ်လျက်။

ရေနံအဝသုတ်ထားပြီး မော်လမြိုင်အိမ် ထုံးစံအတိုင်း အနောက်ဘက်သို့ နှစ်ဆောင်တွဲ ရှည်လျားစွာ ဆောက်ထား၏။ သွပ်အမိုးပြောင်ပြောင်ပေါ်သို့ ဝါရွှေပိတောက်များ အရိပ်ထင်လာ သဖြင့် သွပ်မိုးမှာ လည်းရွှေဝါရောင် တောက်နေ၏။ အိမ်ခြံစည်းရိုး ပတ်ပတ်လည်တွင် ပိတောက်ပင် များမှာ တန်းစီလျက်ရှိနေပြီး အပင်တိုင်းအပင်တိုင်းမှာ အပြိုင်ပွင့်လျက်ရှိသည်။ ။

အချို့အပင်များမှာ တစ်ပင်လုံးမပွင့်သည့်တိုင်အောင် အချို့တစ်ဝက်ပွင့်ပြီး ပန်းပြိုင်ပွဲဝင်နေ ကြ၏။

နာရီဝက်နီးပါးကြာအောင် ရပ်ပြီးမှ အိမ်ထဲတွင် အသက် (၆၀)ကျော် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ၏ လှုပ်ရှားမှုကို တွေ့ရသဖြင့် သူတစ်ပါးအိမ်ကို ဤမျှအထိ ရပ်ကြည့်နေရသည် မှာ မသင့်တော် သဖြင့် ရပ်နေသော ပိတောက်ပင်ခြေရင်းသို့ ပြန် လာပြီး မြေပြင်ပေါ်ကုန်းထနေသည့် အမြစ်ပျဉ်းပေါ် သို့ စိတ်ပင်ပန်းစွာ ထိုင်ချပြီး -

ပိတောက်အိမ်ကြီးကို ငေးမောကြည့်နေမိသည်။ ။ ထိုအိမ်တွင်းမှ ပိတောက်မလေး ထွက်လာလို ထွက်လာငြားဖြင့် ဗျိုင်းလည်တံရှည်နှင့်

ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။

*

အခန်း(၂)

“ဟွန်း ... အခုမှ ဗျိုင်းလည်တံရှည်ဖြစ်နေပြီ၊ ကောင်းတယ်၊ စောစောက ကြည့်နေတာ ကျောက်ရုပ်ကြီးလိုပဲ သိပ်မုန်းဖို့ ကောင်းတာပဲ”

ငယ်လေးက လိုက်ကာအဝါပွင့်လေးကို အသာဟကာ ချောင်းကြည့်ရင်း ပြုံးလျက် ရင်ထဲမှာ တီးတိုးလေး ရေရွတ်နေမိသည်။ ။

အသားညိုညို၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ မေးရိုးကားကား နဖူးကျယ်ကျယ်နှင့် ထိုလူထွားကြီးကို ငယ်လေးစချင်သဖြင့် ရေဖလားကို ယူပြီး အိမ်အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။ မမကြီးနှင့် မမလေးတို့ အလစ်မှာ ခြံအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ပိတောက်ပင်အောက်တွင် ထိုင်ပြီး ငေးခိုင်နေသော လူကြီးအနားသို့ အသာတိုးပြီး ‘ဗွမ်း’ခနဲ လောင်းလိုက်လျှင် လူကြီး လန့်သွားမှာ ပဲဟု ပြုံးရင်း ရေလောင်းရန် အနားသို့ လာပြီးမှ -

လူကြီး၏ တည်ကြည်သောရုပ်ရည်နှင့် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေသည့်ဟန်ကြောင့် အလိုလို ရှိန်သွားပြီး ပါးစပ်မှ ခွင့်တောင်းမိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ။

“ဦးရေ လောင်းမယ်နော်”

ခွင့်တောင်းကာမှ မိမိအား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသဖြင့် ရုတ်တရက် ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ဒေါသဖြစ်ကာ ရေများကို သွန်ပစ်ခဲ့၏။

“ဟေ့ ... ဟေ့”

နောက်ကခေါ်သည့်အသံကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက်လာခဲ့သည် ။
အောင့်သက်သက် ဖြစ်ကျန် နေခဲ့မည်ဟု ယုံကြည်သဖြင့် တမင် မေ့ထား
ပစ်ခြင်းဖြစ်သည် ။

မိမိထင်သည့်အတိုင်းပင် အိမ်ပေါ်ရောက်၍ ပြန်ချောင်းကြည့်သော
အခါ မိမိအိမ်အား နာရီဝက်ခန့်ရပ်ကြည့်နေသည် ကို တွေ့ရသောကြော
င့် ကျေနပ်ပီတိဖြစ်သွား၏။

“ကောင်းတယ် လူကြီးလိုလို၊ လူငယ်လိုလိုနဲ့ အိုက်တင်တွေ ဟန်
တွေ လုပ်နေတဲ့ လူကြီး အခုတော့ ငေါင်နေပြီ မဟုတ်လား”

ပိတောက်ပင်ခြေရင်းတွင် စက်ဘီးကလေးဘေးမှာ ထိုင်ရင်း စော
စောကလို ငေးမိငေးရာ မငေးတော့ဘဲ မိမိတို့ အိမ်ကြီးဆီသို့သာ ငိုငေး
နေသော လူကြီးအားကြည့်ကာ ကျေနပ်သွား၏။

“ဟင်း ... ဘာရမလဲ၊ မိငယ်တို့ ခြွေရင် ကြွေရမှာ ပဲပေါ့၊ မှတ်ပ
လား”

“ဟေ့”

“ဖြန်း”

“အမလေး”

တစ်ကုန်းကုန်းနှင့် လုပ်နေသော တင်ပါးလုံးလုံးလေးကို နောက်မှ
နေ ‘ဖြန်း’ခနဲ ချလိုက် သဖြင့် ငယ်လေးမှာ လန့်ကာ တအားအော်လိုက်
၏။

“အား မမကြီးကလဲ နာလိုက်တာ၊ အရမ်းကြီးပဲ ကျွတ်ကျွတ်ကျွ
တ်”

“ဖင်ကြီးကုန်းပြီး ဘာချောင်းနေတာလဲ၊ မှန်း ငါ တစ်ချက်ကြည့် စမ်းမယ်”

ငယ်လေးက ဘေးဖယ်ပေးလိုက်ရ၏။ မဖယ်ပေးလျှင်လည်း ဒီအစ်မကြီး နေမည်မဟုတ်။ အတင်းဖယ်ကြည့်မည် ဖြစ်သည် ။

“ကြည့်စမ်း ဟိုအပင်အောက်က အကောင်ကိုချောင်းနေတာ ဟုတ်”

“ဟုတ်တယ်လေ-အဲဒီလူကြီးက ဒီအိမ်နား ရပ်နေတာ ကြာပြီပဲ၊ မိငယ်က မမကြီးအဆက်လား၊ မမလေး အထုံးလားဆိုတာကို စုံစမ်းနေတာ”

“တော်စမ်း ကောင်မလေး၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်မလုပ်နဲ့ နော် ငါမကြိုက်ဖူး”

ငယ်လေးက သူ့ဘက် မြားဦးလှည့်မလာစေရန် တွန်းဖယ်ပစ်သော်လည်း ပါးနပ်သော မမကြီး ကြောင့် ရှောင်မလွတ်ပေ။

“အင်း ဘယ်ကလာ မိငယ်က ရှုပ်ရမှာ လဲ လူကြီးအရွယ်လဲကြည့်ပေါ့ ဘကုန်းရောက်နေ ပြီပဲဟာ၊ မမကြီးတို့ ဗလချိုင့်တွေနဲ့ ပဲရှုပ်မှာ ၊ မိငယ်တို့ က အဝေးကြီး”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မမကြီးအားလှည့်ပတ်၍ လှေကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာခဲ့သည် ။

“ဝုန်းဒိုင်း”

“ဟဲ့-ဟဲ့-ငယ်လေး”

လှေကားပေါ်မှ ပြုတ်ကျသော အသံကြောင့် ထပ်မံ၍ အပြင်ဘက်သို့

ချောင်းကြည့်နေသော မမကြီး မျက်လုံးပြူးသွားကာ အပြေးလေးရောက်လာ၏။

“ထထ-ညီမလေး၊ နာသွားလား”

အောက်ထပ်မှ မမလေးနှင့် ကြီးကြီးက ဝိုင်းထူနေသဖြင့် ငယ်လေးက တင်ပါးကိုကိုင်ကာ ရှုံ့မဲ့လျက်-

“အီး ... တင်ပါးနာသွားတယ်”

“နာပစေ-နာမှာ ပေါ့ လျှပ်စီးကို လက်နေတာပဲ၊ မိန်းကလေးက မိန်းကလေးလို မနေဘူး၊ အဟုတ် - ငါလေ မပြောချင်ဘူး”

“ဟင်း ဒီကြမ်းဟာလေ နောက်မတိုက်တော့ဘူး၊ သူတို့ကြမ်းကြီးက ချောနေတာတော့ မပြောဘူး၊ သူများ ပဲ ပြောနေတာပဲ အဲ့ဒီမမကြီးက”

ငယ်လေးက နှုတ်ခမ်းစုကာ ငိုမဲ့မဲ့ ပြောလိုက်သဖြင့် ကြီးကြီးက ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိကာ-

“ဟဲ့-ဟဲ့-ငါ့တူမ ချော်မလဲအောင် ကြမ်းပြင်ကို သဲနဲ့ တိုက်ထားမှ ဖြစ်မယ်၊ နေဦး နင့်အဘွားကို ပြောမှ ၊ ဘိုးဘေးလက်ထက်က တိုက်ထားတဲ့ ကြမ်းကို ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်ရင်ပစ်ပါလို့ အငယ်လေး ခဏခဏချော်လဲလို့ ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ကြမ်းပြောင်တာအပြစ်ပဲ၊ ငယ်လေး အပြစ် မဟုတ်ဘူးနော်”

ကြီးကြီးနှင့် မမလေးက ဝိုင်းနောက်သဖြင့် ငယ်လေးက ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေရာမှ တဟီးဟီးနှင့် ရယ်မိတော့သည် ။ အိမ်ဆည်းလည်း လေးအား အကုန်လုံးက ချစ်ကြသလို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် နောက်ပြောင်တတ်၏

။ ချစ်စနိုး ဝိုင်း၍ စတတ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် အငယ်လေးမှာ တစ်အိမ်လုံး၏ အသည်းကျော်ဖြစ်ခဲ့သည် ။

“ဟဲ့-သွားဖို့ မပြင်ကြသေးဘူးလား၊ တော်ကြာ နင်တို့ အမေလာရင် လောဦးမယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

အဘွားရောက်လာသဖြင့် အားလုံးက ထိတ်ထိတ်ပြာပြာဖြစ်သွားသော်လည်း ငယ်လေးက ငိုမဲ့မဲ့နှင့် လှမ်းတိုင်လိုက်၏။

“ဘွား သူတို့ ရယ်ပေါ့ ငယ်ချော်လဲတာကို ဝိုင်းရယ်နေကြတယ်”

“ဟေ.... ကလေးချော်လဲတယ်”

ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိကာ အိမ်အပေါ်ထပ်မှ ဖျပ်ဖျပ်လူး ပြေးဆင်းလာသည် ။

“ဘယ်နား နာသွားလဲကလေး၊ ကလေးကို မထူဘဲ ဝိုင်းရယ်နေကြတယ် ဟုတ်တယ်ဟုတ်”

“ဟုတ်တယ်ဘွား ... ကြီးကြီးလဲရယ်တယ်”

“တယ်-ခင်ရီ ငါ ခေါက်ထည့်လိုက်ရ၊ သွားစမ်း မွေးတုန်းကအကောင်း ကျိုးပဲ့သွားရင် ဘယ်နဲ့ လုပ်မတုန်း၊ နင်တို့ တရားဝင်မယ်ဆိုတာ ပစ္စည်းလေးတွေ ထည့်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့အမေ ထည့်ပြီးပေါ့၊ အမေ့မြေးက သူ့ဘာသာသူ ဣန္ဒြေရရမှ မသွားတာ၊ ပြေးနေလို့ လဲတာပဲ”

“အိုအေ ကလေးပဲ၊ ညည်းတို့ ငယ်ငယ်ကလဲ ဒီလိုပဲ ဆော့ကြတာပဲဟုတ်၊ ဘာမှ မပြောနဲ့၊ ထ မြေး”

ငယ်လေးက ဘွားဘွားကိုယ်တိုင်ဆွဲထူသဖြင့် ငယ်လေးက အဘွား

ရှေ့မှာ မူယာ မာယာလုပ်ကာ ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် ထရပ်လိုက်သည်။ ။

“ဘယ်နား နာသွားလဲ၊ အဘွား ပရပ်ဆီ လူးပေးမယ်နော်”

ဘွားဘွားက ငယ်လေးကို သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ တွဲခေါ်လာ၏။
ဘွားဘွားအသက် ၈၀ ကျော်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း သန်တုန်းမြန်တုန်းပင်ဖြစ်သည်။ ။

“ရန်ကုန်ကအုပ်စုတောင် နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ လာကြလိမ့်မယ်”

“ဟာ ပျော်စရာကြီး”

“ဒီနှစ် ပိုပျော်စရာကောင်းလိမ့်မယ် မြေးရဲ့ ၊ သမီးအန်တီဘီတို့ ပြန်ရောက်နေပြီလေ၊ သမီး မမလေးဟန်နီပါ ပါလာလိမ့်မယ်”

“ဟာ မမဟန်နီ မမဟန်နီပါ လာမှာ ဟုတ်လား၊ အို မမဟန်နီနဲ့ မတွေ့ရတာ ငါးနှစ်တောင်ရှိသွားပြီ ဘွားရယ်၊ ငယ် လွမ်းလိုက်တာ”

“အင်းနော် ငါးနှစ်တောင်ရှိပြီ”

ဘွားဘွားက သူ့သားကြီးနှင့်ချွေးမတို့ ဂျပန်တွင် သွား၍ အလုပ်လုပ်နေသည် ကို မလိုလားပေ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူနှင့်ဝေးကွာနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

ဘွားဘွား၏ သားသမီးလေးဦးကို ဘွားဘွားနားမှာ ပင် ထားချင်နေသူပင် ဖြစ်သည်။ ။

သို့ရာတွင် ဘွားဘွားနား၌ သမီးပျိုကြီး ကြီးကြီးဒေါ်ခင်ရီနှင့် ငယ်လေး၏ မေမေ အငယ်ဆုံး သမီး ဒေါ်ခင်သီတာ နေထိုင်သည်။ ။ ကျန်သားသမီးနှစ်ဦးက အဝေးမှာ ဖြစ်၏။ သားကြီးမိသားစု ဆိုလျှင် ဂျပန်ပြ

ည်သွား၍ အလုပ်လုပ်နေပြီး သမီးအလတ်မိသားစုကား ရန်ကုန်မှာ ပင် အနေများ ၏။

မိသားစုအားလုံးကမူ ဘွားဘွားထံသို့ တစ်နှစ် တစ်ခါ မှန်မှန်လာစမြဲ ဖြစ်သည် ။ အထူးသဖြင့် နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ ဖြစ်ဖြစ်၊ သီတင်းကျွတ် လပြည့်နေ့ဖြစ်ဖြစ် အရောက်လာတတ်၏။ ယခု နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့အ ရောက် လာမည်ဆိုသဖြင့် ငယ်လေးမှာ ဘွားဘွားနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ပျော်ရွှင် နေမိသည် ။

“ဒီနှစ်တော့ မိသားစု စုံစုံလင်လင်နဲ့ သိပ်ပျော်စရာကောင်းမှာ ပဲ၊ သူ တို့ က နေ့လယ်လောက် ရောက်မှာ ၊ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ဖို့ ခင်သီကို ဒီနှစ် ရိပ်သာမဝင်ခိုင်းဘူး၊ သူတို့ တူရီး သုံးယောက်ပဲ ဝင်ပစေ၊ မြေးရော ဝင် ဦးမှာ လား”

“ဟင် ဆာတယ်ဘွားရ၊ မီးကတော့ ဝင်ချင်ပါရဲ့ ”

“အင်း.... သမီးလေးက အစာအိမ်ရောဂါ ရှိတာပဲလေ”

ငယ်လေးက ခါးခါးသီးသီး မငြင်းဆန်ဘဲနဲ့ ဘွားအေအကြိုက်ကို လို က်ပြောတတ်သည် ။ ထို့ကြောင့်ပင် အဘွား အသည်းကျော် ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

“မေမေ ဒီမှာ ဆရာတော်က မေမေ့အတွက် ဆေးပေးလိုက်တယ် ၊ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ဖို့ မိန့်လိုက်ပါတယ်”

သမီးငယ် ဒေါ်ခင်သီက အပြင်မှ ပြန်လာလာခြင်း မိခင်ထံ ဝင်၍ မိခင်မှာ ထားသည် များကို ဝင်ပြောလိုက်သည် ။

“မေမေရော ကျောက်ကျောဈေးတွေက တအားကြီးတာပဲ၊ ရှာလို့ တောင်မရ ဖြစ်သွားတယ်၊ ဒါတောင် သမီးအသိဆိုင်တွေက အတင်း အ

နိုင်ကျင့်လာခဲ့ရတာ”

“ဟေ.... ငါမှာ သလောက် ရရဲ့ လား”

“ရပါတယ် မေမေ”

“အင်း ဒါမှ လူတွေအများကြီး ကျွေးနိုင်မှာ ၊ ပဒေသာပင်မှာ သီး
ဖို့ ပစ္စည်းတွေရော သေသေချာချာ အပ်ခဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

“တို့ ခါတိုင်းနှစ်လို အချိန်ဆွဲလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သူတို့ တွေက နေ့လယ်ဆို
ရောက်ပြီပဲ၊ သင်္ကြန်တွင်းမှာ ဝယ်ထားမှ ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ထားပေါ့
၊ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်မှာ ငွေတစ်ပြားမှ မထွက်နဲ့ နော်”

ဘွားဘွားစကားကြောင့် ငယ်လေး ကြိတ်ပြီးလိုက်၏။ ဘွားဘွား၏
အယူအဆမှာ နှစ်သစ် တွင် အလှူပြုတတ်၏။ နှစ်သစ်မှာ အလှူပြုမှ တ
စ်နှစ်လုံး လှူနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်သည် ။

သို့ရာတွင် ငွေကြေးတော့ တစ်ပြားမှ အထွက်မခံပေ။ နှစ်သစ်မှာ ငွေ
ထွက်လျှင် တစ်နှစ်လုံးလုံး ငွေထွက်နေတတ်သည် ဆို၍ နှစ်သစ်၌
ဘာမျှမဝယ်ပေ။ ဝယ်စရာအားလုံးကို သင်္ကြန် မတိုင်မီဖြစ်ဖြစ် သင်္ကြန်
တွင်းဖြစ်ဖြစ် ဝယ်ထားတတ်၏။

“ဟဲ့ ... ဟန်နီကြိုက်တတ်တာတွေ ချက်ဦး၊ မိဘီကလဲ
အစားချေးများ သေးလား မသိဘူး”

ဘွားဘွားက အဝေးမှ သားသမီးများ ၊ မြေးများ အကြိုက်ကို တစ်ခွ
က်စီချက်ရန် အသေးစိတ် မှာ နေစဉ် ငယ်လေးအသာလစ်ထွက်လာခဲ့၏

ပိတောက်ပင်အောက်မှာ လူကြီးရှိမနေတော့ပေ။

ရင်ထဲမှာ လစ်ဟာသွား၏။

*

အခန်း(၃)

“ဟာ”

ရုတ်တရက် မိမိရှေ့တွင် ပြုတ်ကျလာသော
ပိတောက်ပန်းခက်ကြောင့် အရှိန်တန်သွား၏။ ခြံထဲကများ လှမ်းပစ်သ
လားဟူ၍ ခြံထဲသို့ ချောင်းကြည့်ပြန်သည်။ ဘယ်သူမှ မရှိ။

“ဘုတ်”

နောက်တစ်ချက် ကျလာသဖြင့် အပေါ်သို့ မော့ကြည့်ရာ -

“ဟာ”

ကမန်းကတန်း အပင်အောက်မှ ထွက်လာလိုက်၏။

“ဘုန်းတော့ နိမ့်ပါပြီ”

“ဒါကတော့ ဦးဘာသာဦး တိုးလာတာပဲ၊ ဒီက အစကတည်းက အပ
င်ပေါ်မှာ ရှိနေတာပဲ”

“မပိတောက်”

“ရှင် - ဦးက ငယ်နာမည်သိနေတယ်”

“ဪ - မင်းငယ်နာမည်က ပိတောက်လား”

သူနာမည်ပေးထားသော မိန်းကလေး၏ နာမည်နှင့် တိုက်ဆိုင်သဖြ
င့် အံ့ဩဟန်နှင့် ငေးကြည့်မိသည်။ ။

“ဟုတ်တယ် ပိတောက်၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်က ငယ်ပဲခေါ်ကြတာ၊ ဦးက ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

တဖြည်းဖြည်း အောက်ဆင်းလာသော မိန်းကလေးကို မကြည့်တော့ဘဲ မျက်နှာလွှဲ လိုက်ရင်း...

“မင်းကို ပိတောက်ပန်းပွင့်တဲ့ နေ့မှာ ပိတောက်ပန်းပန်ပြီး ရုတ်တရက် စတွေ့လို့ မပိတောက် လို့ နာမည်ပေးထားတာ”

“သိပ်တော်တာပဲ”

သူနားသို့ ပိတောက်ပန်းများ ပြိုကျလာသည် ။ မိန်းကလေးက ပိတောက်ပန်းများကို တပွေ့ကြီး ပွေ့ထား၏။

“ဦးက ဘာလို့ သူများ ခြံထဲ ချောင်းနေရတာလဲ”

“မင်းကို တွေ့ချင်လို့ ပေါ့၊ နေပါဦး၊ ကိုယ်က မင်း ဦးအရွယ် ရှိနေလို့လား၊ ဘာလို့ ဦးလို့ ခေါ်တာလဲ”

“ဘာလဲ ဦးလေးကြီး ခေါ်ရမလား”

ပြောကာမှ ပိုဆိုးသွားသဖြင့် ဆက်မပြောတော့ဘဲ၊ လက်ထဲမှ ပန်းများကို ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ပန်းတွေက အများကြီးပဲ ဘာလုပ်မလို့ လဲ”

“ပန်မလို့ ပေါ့ ... မကြွေခင်မှာ အစပန်ရမှာ ၊ သူက ညနေဆိုရင် ကြွေကုန်တော့မှာ ပဲ မဟုတ်လား”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပိတောက်ပန်းများကို တယုတယနှင့် ငုံ့၍ နမ်းရှိုက်လိုက်သော မိန်းကလေးအား ငေးကြည့်ရင်း -

“မင်းက နာမည်နဲ့ လူနဲ့ လိုက်တယ်၊ မင်းကိုကြည့်ရတာ ... ပိတောက်

ကံပန်းလေး ကြည့်ရ သလိုပဲ”

ထိုသို့ ပြောလိုက်သောအခါ၌ ရှင်းသန့်သောအပြုံးလေးနှင့်ခေါင်းကို အသာညိတ်လိုက်ပြီး ...

“ငယ်ကို ပိတောက်ပွင့်တဲ့ နေ့ ဒီလိုပဲ တစ်အိမ်လုံး ပိတောက်တွေ ထိ နံနေတုန်းမှာ မွေးလို့ ပိတောက်လို့ ဘွားဘွားက နာမည်ပေးလိုက်တာ တဲ့ ”

“မင်း အသားအရောင်ကလဲ ပိတောက်ပန်းလေးလို ဝင်းဝင်းဝါလေး ပဲ”

သူက တအံ့တဩညည်းညူလိုက်သည်။ ။ ရွှေရောင်မင်းသမီးလေးနှင့် တူတယ်ဟု ပြောချင် သော်လည်း သိပ်မြောက်လွန်းရာ ကျမှာ စိုး၍ လျှော့ပြောလိုက်ရသည်။ ။

ငယ်က ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းလေးကိုငဲ့လိုက်ရင်း -

“ငယ်ကလဲ သစ္စာရှိတယ်၊ ပိတောက်ပန်းမှ ပန်တာ၊ အခြားဘာပန်းမှ မပန်ဘူး၊ ပိတောက် တောင် နွေပိတောက်ကိုပဲ ပန်တယ်၊ အခြားပိတောက်ကို မပန်ဘူး”

“ဘယ်လို အခြားပိတောက်လဲ”

“မိုးတွင်းမှာ ပွင့်တဲ့ ပိတောက်၊ ဆောင်းတွင်းမှာ ပွင့်တဲ့ ပိတောက် တွေကို ပြောတာ”

“ဪ ... မပိတောက်ရယ်”

“ဟင်း ခေါ်ပုံကြီးကလဲ နားထဲမှာ ထောက်နေသလိုပဲ၊ ပိတောက် လို့ ပဲခေါ်ပါ ရပါတယ်၊ ငယ်ကတော့ အကျင့်ပါနေလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို င

ယ်လို့ ပဲ ပြောမယ်နော်၊ ကိုကိုက ခေါ်ချင်သလို ခေါ်ပါ ဟယ်”

ငယ်က သူ့အား ကိုကိုဟု ခေါ်ပြီးမှ သတိရသွားသဖြင့် ရှက်သွေး
လေး ဖြာကာ ကမန်းကတန်း ပိတောက်ပန်းလေးကို ငုံ့ကာ နမ်းလိုက်၏
။

“တို့ အရွယ်က မင်းရဲ့ ကိုကို အရွယ်ပါပဲ၊ ကိုကိုခေါ်တာ ကောင်းပါ
တယ်၊ တို့ ကတော့ ပိတောက်လို့ ပဲ ခေါ်မယ်နော်”

“တောက် တောက်လို့ မခေါ်ရင်ပြီးရော”

ပြီးစေ့စေ့နှင့် နောက်ပြောင်လိုက်သော စကားကြောင့် သူက နှုတ်ခ
မ်းလေးတွန့်ကွေးကာ ပြုံးလိုက်သည် ။ သူ့နှုတ်ခမ်း ထူအမ်းအမ်းလေး
သည် ပြုံးလျက်လှသလို၊ တည်လျင်လည်း နှစ်လိုဖွယ်ရာကောင်းသည်
ဟု ငယ်ထင်မိ၏။

“ပိတောက်မှာ အစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေ မရှိဘူးလားဟင်”

“ရှိတာပေါ့၊ အစ်ကိုက အိမ်ထောင်ခွဲသွားပြီ၊ အစ်မ အပျိုကြီးနှစ်
ယောက်က မစွဲလို့ ရိပ်သာဝင်နေကြပြီလေ၊ ငယ်က အငယ်ဆုံးပဲ”

သူ့ထံမှ သက်ပြင်းရှိုက်သံလေး ကြားလိုက်ရသဖြင့် ငယ်က မျက်လွှာ
ပင့်၍ ကြည့်လိုက်ကာ ရင်ခွင်ထက်မှ ပန်းများကို သူ့အား မေးဆတ်ပြရ
င်း

“ပန်းယူသွားဦးလေ”

“ဘာလုပ်ရမှာ လဲ”

“ပေးရမယ့်သူရှိလားလို့ ”

“ဒီလောက်

ပိတောက်တွေ

မြို့လုံးကျွတ်ပွင့်နေတာ

ပေါကြောင်ကြောင် ဖြစ်မှာ ပေါ့”

“မဖြစ်ပါဘူး - ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ခူးတဲ့ ပန်းနဲ့ ပေးတဲ့ ပန်း ဘယ်တူ
မှာ လဲ ကိုကိုရယ်၊ ငယ့်ကိုသာ လာပေးကြည့် - ငယ်တို့ တစ်အိမ်လုံး ပီ
တောက်တွေ မြုပ်နေပေမယ့် ပေးတဲ့ တစ်ခက်ကို ပိုမြတ်နိုးမိမှာ ပဲ”

သူက ငယ့်အား စိတ်ကူးယဉ်ရန်ကော ဟူသောအကြည့်နှင့်ကြည့်ပြီး
သဲ့သဲ့ကလေး ပြုံးလိုက် ရင်း

“ပီတောက်အိမ်ကြီးက အကြီးကြီးပဲနော် မိသားစုတွေ များမှာ ပေါ့”

“ဟင့်အင်း ဘွားဘွားနဲ့ ငယ်တို့ မိသားစုပဲ ရှိတာ၊ ဒီနေ့ဆို
ကြီးကြီးနဲ့ မမနှစ်ယောက်က ရိပ်သာဝင်နေတော့ ငယ်ရယ်၊ ဘွားဘွားရ
ယ်၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေရယ်ပဲရှိတာ၊ ပျင်းလို့ ဒါပေမဲ့ နှစ်ဆန်း တစ်ရက်နေ့
ကျရင် ဆွေမျိုးစုံမယ်၊ ဘွားဘွား သားသမီးတွေက လာကန်တော့လိမ့်မ
ယ်၊ မောင်နှမ တွေစုံပြီး သိပ်ပျော်ဖို့ ကောင်းတာ သိလား။”

ထပ်စကားပြောသည် ကို သူက ငေးကြည့်ရင်း ငယ်၏ ချစ်စရာအမူ
အရာလေးကြောင့် ပြုံးလိုက်ရင်း -

“ပီတောက် ဪ - ပီတောက်ပန်းလေး အသက်ဝင်နေပါလား
ကွယ်၊ မင်း ပန်းပန်မလို့ မဟုတ်လား ညီမလေးရယ်၊ ပန်လေကွယ်”

“ဟာ ... မှန်ကြည့်ပြီးမှ ပန်မှာ ပေါ့ လာလေ ကိုကို အိမ်ပေါ်တက်ဦး
လေ၊ ငယ့် ဘွားဘွားနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

ပွင့်လင်းရိုးသားသော အမူအရာလေးကိုကြည့်ကာ ခေါင်းကိုဖြည်း
ညှင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်ရင်း က...

“ကိုယ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ မသိဘဲနဲ့ လမ်းဘေးက အခုမှ တွေ့တဲ့ လူ
တစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးလို့ ဘယ်လူကြီးက လက်

ခံမှာ လဲ ကလေးမရယ်”

ငယ်က နှုတ်ခမ်းလေးချွန်ကာ မျက်လုံးလေး ဝေ့လိုက်ရင်းက

“ငယ်က ဥပတိရုပ်ကိုကြည့်ပြီးမှ ခေါ်တာပါနော်”

“အဲ့ဒါဆိုလဲ ငယ့်မမ အပျိုကြီးတွေနဲ့ မှ မိတ်ဆက်ပေးပါကွယ်၊ အဘွားကြီးနဲ့ တော့ မတွေ့ ချင်ဘူး”

ထိုအခါတွင် စောစောက စူနေသော နှုတ်ခမ်းလေး ပွင့် လာပြီး သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။ ထိုသို့ ရယ်မောသည့်အခါတွင် ရှေ့သွားနှစ်ခု ချောင်းမဲ့ ယုန်ကလေးကဲ့သို့ အနည်းငယ်ကြီးပြီး ဘေးမှ သွားလေးများက သွားတက်လေးများ သွားထပ်လေးများ ဖြင့် ချစ်စဖွယ် ကောင်းလှသည် ။ မျက်လုံးလေး နှစ်လုံးမှာ လည်း မှေးစင်းသွားပြီး ပါးပြင်နှစ်ဖက်မှာ မို့မောက် သွားသည် အထိ အားပါးတရ ရယ်မောဟန် လေးကား လေပြေထဲ လေညှင်းထဲတွင် လှုပ်ယမ်းနေ သည့် ညောင်ရွက် ကလေးကဲ့သို့ နှစ်သက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည် ။

သူတို့လို အရွယ်ကလည်း သစ်ရွက်လှုပ်လျှင်ပင် ရယ်စရာဖြစ်အောင် ကြည့်ပြီး ရယ်မော တတ်သည့်အရွယ်မို့ သူ့ရင်ထဲတွင် ဤကလေးမလေးအား ချစ်ခင်စိတ် ခံစားလိုက်ရ၏။

ပူပြင်းလွန်းလှသော နွေနေ့လယ်တွင် ရေ အေးအေးစိမ့်စိမ့်ကလေး သောက်လိုက်ရသကဲ့သို့ ရင်ထဲမှာ အေးမြသွားသည် ။

“ကိုကို ဘာတွေ တွေးနေတာလဲဟင်၊ အိမ်ထဲကို လိုက်မလားဟင်”

“ဟင့်အင်း မလိုက်တော့ပါဘူး တို့ မှာ လည်စရာ အကြောင်းကိစ္စ မရှိတော့ လာလည်ရမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ ကဲ မင်းလဲ အိမ်ပေါ်တက် တော့လေ၊ တော်ကြာ မင်းပျောက်လို့ ရှာနေမှာ ပေါ့”

“မရှာပါဘူး၊ ငယ် ပိတောက်ပွင့်ချိန်ဆိုရင် ညအထိ ပိတောက်ပင် အောက်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ အားလုံးက သိပြီးသားပဲ၊ ဒါနဲ့ ကိုကိုက ကျောင်းဆရာလုပ်သလားဟင်”

“ဘာကိုပြောတာလဲ ပိတောက်ရယ်၊ တို့ က မင်းကို ဆရာလုပ်လို့ လား”

“ဟင်း ... ကိုကိုက ငယ်မေးတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သိသားပဲ၊ ဟုတ်လား-ဆရာလား”

“ဘာဆရာမှ မဟုတ်ဘူး ၊ လမ်းပေါ်ကနေ ရပ်နေတဲ့ လမ်းပေါ်ကလူ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငယ်တို့ အိမ်ကို ချောင်းနေတာများ ၊ ရပ်နေတာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ”

နဲ့နဲ့လေးပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသော ပိတောက်မလေး၏ နောက်ကျောကို ငေးကြည့် လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

“ဟေ”

“ဗွမ်း”

ညာသံပေးသံနှင့်အတူ အေးခနဲ ခံစားလိုက်ရသဖြင့် သူ လန့်သွား၏ ၊ ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်က သူ့အား ချောင်းပြီး ရေဖလားနှင့် ရုတ်တရက် ခုတ်လောင်းလိုက်၍ လည်း လန့်သွားခြင်းဖြစ်သည် ။

“ငေးမနေနဲ့ အစ်ကိုကြီးရေ၊ မမတွေ တရားဝင်နေပြီဗျို့၊ မရှိတော့ဘူး၊ ညောင်းပေတော့”

ပိတောက်တို့ အိမ်အကြောင်းသိ ကောင်ကလေးက နောက်ပြောင်

ကာ ထွက်သွားပြန်သည်။ ။

ပျောက်ကွယ်နေသော ပျော်ရွှင်စိတ်ကလေးများ ပြန်ရောက်လာသည်။ ။

“ဪ ပိတောက်ချစ်တဲ့ ပိတောက်မလေးရယ်”

*